

De waarheid over de Poolbeer.

De man die op het ijs liep wilde over water lopen.

Ik vond het experiment gelukt maar Jezus Christus het leek wel Novosibirsk op die Friese vaart!

De man liep en liep en harder sneeuwde het steeds harder en weer was het een paar graden ijziger.

Op enig moment kregen we Stavanger in zicht, bevroren voeten en vingers. Het ijs kraakte.

Of het nu toeval was of niet het weer klaarde wat op. Weken later bereikten we zonder noodzaak van handschoenen Nova Zembla, Het Behouden Huys.

Door uitgehongerde Poolberen omsingeld waren we opgelucht eenmaal veilig binnen. De reis is nu ten einde, dacht ik, maar de beren verdwenen

en de man die over het ijs liep wilde een vlot van ijsschotsen voor alles wat paste en het vlot niet overbelaste.

We kozen de twee vriendelijkste beren. In de verte hoorden we de overigen pinguïns eten.

Het smeltende ijs zette aan tot haast, en ook dat de man die over het ijs liep zwemmen haatte.

De Noordzee was een massa koud grijs en nat afzien. De ijsschotsen hielden net voldoende stand. Het was erbarmelijk koud, bleef koud.

Zo belandde de Poolbeer in ons land.

Dit is de enige waarheid hierover.

Toen het warmer werd kreeg het dier het hier moeilijk maar niet onmogelijk.

oktober 2016